

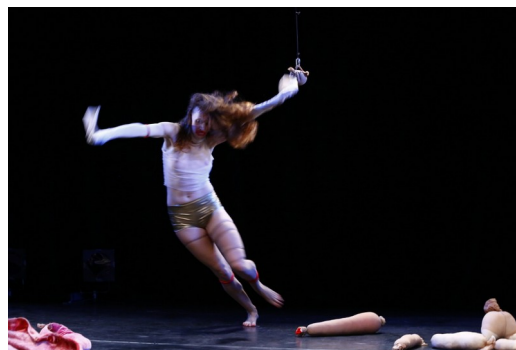
Crítica: Woman hood

Categories: Actualitat Cervesa negra i ben amarga Controvertit

Valoració: 7

Valoració per edats

De 16 a 25 8
De 26 a 35 8
De 36 a 50 8
De 51 a 66 8
Més de 66 7

Coreografia als fal·lus i a les obsessions

per Jordi Bordes, 20/03/2021

Ursula Graben signa una posada en escena bruta, volgudament. Com si s'expliqués a ella mateixa quina és l'actitud que ha de prendre davant de la sexualitat. L'espai és buit, amb elements tous penjants (que a mesura que avanci la peça es van descobrint quin significat amaguen), i una expressió ruda, més aviat agressiva. Els canvis d'escena també parteixen de la simplicitat: No li preocupa l'estètica perquè vol incidir en l'ètica. En realitat aquest "com" és la forma més coherent que ha trobat per expressar el seu univers esquerp. És una entrada que pot recordar al treball de Soren Evinson (*Just desire*) perquè també ell, des d'una aparent sofisticació, apel·la al més primitiu des d'una desesperació que transforma el punt còmic en sòrdid.

La ballarina deambula per l'espai i va despenjant els elements que acostuma a posar-se'ls a sobre, fent que el seu físic es vagi abonyegant, cada cop sigui més deforme. Una postura habitual en treballs de Marta Carrasco (*Perra de nadie*, *B.flowers...*), que també juga amb el grotesc per assenyalar la profunditat de les emocions. Graben va evolucionant el seu moviment i incorporant-hi músiques aparentment amables al quadre estrafet que proposa. El fal·lus va erigint-se com a emblema com a reacció a la seva necessitat de trobar matisos en la sexualitat. Un element que també juga en clau caricaturesca a *Rebota, rebota y en tu cara explota* o en el gag sobre la tipologia surrealista de penis d'*Elles*. Sense arribar a la contundència de *Catalina* (d'Iniciativa Sexual Femenina), *Woman hood* ensenya un món que genera repulsa amb uns llavis pintats, amb una mirada angoixant, amb un cos angulós (tensant els dits de les mans i els braços) del que s'intueix que no s'hi pot trobar empatia, ni sororitat ni placidesa.

Aquesta caputxa de dona, a voltes angoixant i altres amagada sota una pàtina d'un comicitat molt exagerada, demostra una radicalitat en el seu treball i el seu moviment. La complexitat es completa amb la sorpresa del vídeo final que va captant en un perfil quasi borrós els diferents moviments de la peça. Constitueix un collage, una mena d'auca de la visió de la dona més aviat patètic i que incita a revoltar-s'hi. Quan una persona es posa les ulleres liles no deixa de veure situacions que cal corregir i que anteriorment es donaven com a acceptades, corregint-les amb una condescendent ironia. Es hora que la dona es tregui la caputxa i prengui cartes actives en aquesta relació, fins ara, tòxica.

<https://recomana.cat/obres/woman-hood/critica/coreografia-als-fal-lus-i-a-les-obsessions>